

Arrest

nr. 100 081 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 11 mei 1980 te Kilamba Kiayi en de Angolese nationaliteit te bezitten. Uw etnische origine is Kimbundu.

In januari 2009 ging u een relatie aan met J. D., een man die u leerde kennen in Namibe waar hij een vriend van hem bezocht. J. D. woonde in Cabinda, maar jullie belden tot driemaal per week met elkaar en jullie bezochten elkaar regelmatig. Op 25 maart 2012 gaf J. D. u een enveloppe mee om aan een vriend van hem in Namibe te geven. Op 27 maart 2012 reisde u naar Namibe. Onderweg tussen Luanda en Namibe moest het busje waarmee u reisde, stoppen voor een controle aan Barra do Kwanza en

iedereen moest zijn zaken laten doorzoeken. De politieagenten vonden de enveloppe, deden hem open en vonden brieven van de rebellenbeweging FLEC. Ze zegden dat u lid van FLEC was en u werd gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau van Barra do Kwanza. U werd er ondervraagd over uw betrokkenheid bij FLEC, iets wat u bleef ontkennen. Na een nacht in de cel gaf de chef van het bureau aan dat u naar Luanda gezonden moest worden, omdat zijn bureau niet verantwoordelijk was. U kreeg toelating om iemand op te bellen en u contacteerde uw oom I. A. J. Uw oom kwam naar het politiekantoor en uw bewakers zegden dat uw oom iets moest regelen indien u werkelijk niets te maken had met de zaak. Op 29 maart 2012 's avonds kwam uw oom terug en hij betaalde 1500 USD aan de wachters. De twee mannen die dienst hadden, brachten u naar het huis van mijn oom en zegden dat u het land moest verlaten, want dat ze problemen zouden kennen als uitkwam dat ze met de ontsnapping iets te maken hadden. Uw oom bracht u naar het huis van V. L., een vriend van hem. U vernam later van uw oom dat politieagenten op 5 april 2012 naar uw huis in Luanda kwamen en dat ze er een convocatie op uw deur achterlieten. Verder vertelde uw oom u dat de politie u één keer per week kwam zoeken, ook bij hem thuis. U bleef bij V. L. wonen tot u op 29 april 2012 – samen met hem – naar België reisde. De dag nadien kwam u in België toe waar u op 2 mei 2012 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land. U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Angolese overheid die u zoekt op verdenking van betrokkenheid bij FLEC, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk een relatie had met J. D., een man die volgens uw verklaringen in Cabinda woonde en u de opdracht had gegeven om brieven van FLEC mee te nemen.

U gaf aan dat u sinds januari 2009 een relatie aanging met J. D. (gehoor CGVS, p.5). U verklaarde dat u hem leerde kennen in Namibe, waar u een winkel had en hij een vriend bezocht. U had er geen idee van wie de vriend was die hij er bezocht (gehoor CGVS, p.5). U gaf verder aan dat uw partner J. D. geboren is in Cabinda, maar u kon niet zeggen waar in Cabinda hij geboren werd (gehoor CGVS, p.5). U gaf aan dat J. D. in Cabinda woonde en u drie dagen in zijn huis in Cabinda verbleven had. Toen u gevraagd werd wat het adres van zijn huis was, gaf u aan het niet te weten. U gaf aan dat uw partner J. D. leraar was in Cabinda, maar u had er geen idee van in welke school hij les gaf (gehoor CGVS, p.6). U gaf aan dat J. D. twee gehuwde zussen had en dat deze – met hun respectievelijke echtgenoten – in hetzelfde huis als J. D. wonen. U had er echter geen idee van welke leeftijd de zussen hadden en wat de namen van de echtgenoten waren. U gaf verder aan dat één van de zussen van J. D. een kind had, maar u had er geen idee van wat de naam van het kind was. Verder gaf u aan dat de ouders van J. D. overleden waren, maar wanneer dit gebeurde, wist u evenmin (gehoor CGVS, p.7). Verder had u er – tot u opgepakt werd met brieven van FLEC die uw partner J. D. u had meegegeven – geen idee van of J. D. lid of supporter was van een politieke organisatie. Evenmin wist u sinds wanneer uw partner lid was van FLEC (gehoor CGVS, p.7). U wist niet of uw partner J. D. aanslagen pleegde met FLEC (gehoor CGVS, p.8). Verder wist u niet of J. D. ooit problemen kende wegens FLEC (gehoor CGVS, p.17). Toen u gevraagd werd of u – toen hij twee tot drie maanden bij u woonde – niet doorhad dat hij activiteiten deed voor FLEC, gaf u aan dat u niets merkte. (gehoor CGVS, p.14).

Verder gaf u aan dat u naar Cabinda reisde met het vliegtuig, maar u had er geen idee van wat de naam van de luchthaven van Cabinda is en kon evenmin zeggen hoe het gebouw van de luchthaven van Cabinda eruit ziet (gehoor CGVS, p.5). U gaf aan dat u in de wijk '1 de mayo' verbleef, maar u had er geen idee van in welke stad of dorp deze wijk gelegen is. Toen u gevraagd werd iets over de wijk '1 de mayo' te vertellen – of er bijvoorbeeld opvallende gebouwen / standbeelden / pleinen / een rivier /... was – gaf u aan dat er geen rivier was, u er niet veel rondliep en u er niet veel over kunt vertellen. Toen u gevraagd werd of u nog wijken in Cabinda kon noemen, gaf u aan dat u er geen andere kent (gehoor CGVS, p.6). Verder had u er geen idee van welke etnieën in Cabinda voorkomen (gehoor CGVS, p.6).

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende u man en zijn familie te Cabinda zeer beperkt is en uw kennis van het door u beweerde lidmaatschap van uw man bij FLEC totaal onbestaande is. Men mag verwachten dat u enige kennis hebt betreffende bovenstaande zaken, daar u aangaf dat u drie dagen verbleef bij uw partner J. D. – en zijn familie – en u tot driemaal per week belde met uw partner J. D. en dat jullie elkaar regelmatig bezochten (gehoor CGVS, p.14). Bovenstaande veelvuldige en frappante onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met J. D. én dus ook de geloofwaardigheid van de problemen die u daardoor zou kennen en bijgevolg ook van uw vrees dat de Angolese overheid u zou verdenken van betrokkenheid bij FLEC.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de enveloppe die u – volgens uw verklaringen – in de problemen bracht en de nasleep van uw beweerde problemen bijzonder vaag zijn.

U verklaarde dat uw partner J. D. u de opdracht gaf om een enveloppe mee te nemen om aan een vriend van hem in Namibe te geven. U had er geen idee van hoe J. D. aan de enveloppe kwam. Toen u gevraagd werd voor wie de enveloppe bestemd was, gaf u aan dat J. D. zei ze aan zijn vriend te geven. Toen u gevraagd werd wat de naam van de vriend was waaraan u de enveloppe moest afgeven, gaf u ontwijkend aan dat J. D. zei dat zijn vriend u zou contacteren en tot bij u zou komen (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat J. D. zei dat er brieven in de enveloppe zaten, maar u had er geen idee van hoeveel brieven in de enveloppe zaten, noch wat in de brieven stond omdat het donker was toen de politie de enveloppe opendeed (gehoor CGVS, p.9). In het licht van uw bewering dat u precies in verband met de vondst van de enveloppe door de politie werd aangehouden en ondervraagd, zou men toch ook verwachten dat de politie met de inhoud van de enveloppe zou hebben geconfronteerd, zodat u op die manier zou weten wat er in de enveloppe zat en wat er in de brieven stond.

Toen u gevraagd werd waar uw partner J. D. – de vader van uw jongste kind – momenteel is, gaf u vaag aan dat hij verdwenen is. Toen u gevraagd werd hoe u wist dat hij verdween, gaf u al even vaag aan dat u niets meer van hem weet. Bij een herhaling van de vraag, gaf u aan dat u weet dat hij verdwenen is omdat u geen contact meer had met J. D. sinds de dag dat u gearresteerd werd (gehoor CGVS, p.9). U gaf aan dat J. D. nadien uw oom I. A. J. opbelde. Toen u gevraagd werd waarover J. D. en uw oom I. A. J. praatten, gaf u eerst aan het niet te weten om vervolgens te stellen dat J. D. naar u vroeg en u denkt dat hij de telefoon aflegde toen hij vernam dat u in de gevangenis zat (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd of u uw partner J. D. nog trachtte te bereiken, gaf u aan van niet, omdat zijn telefoonnummer in uw telefoon zat en de politie uw telefoon afnam en u zijn telefoonnummer niet van buiten kende (gehoor CGVS, p.9). U trachtte evenmin de familie van J. D. te contacteren, omwille van dezelfde reden. Toen u gevraagd werd of u niet trachtte zijn familie op een andere manier te contacteren, gaf u aan er geen idee van te hebben hoe u dit zou moeten doen (gehoor CGVS, p.17).

Van iemand die daadwerkelijk de door u geschetste problemen kende, mag worden verwacht dat u al het mogelijke doet om u over de nasleep van uw problemen te informeren en u tracht om in contact te komen met J. D. of zijn familie. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde relatie met J. D. en de door u beweerde problemen.

Verder gaf u aan dat uw oom I. A. J. u vertelde dat politieagenten op 5 april 2012 naar uw huis in Luanda kwamen en dat ze er een convocatie op uw deur achterlieten (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd hoe u hiervan op de hoogte was, gaf u aan dat uw oom I. A. J. thuiskwam met de convocatie. Toen u daarop gevraagd werd waar de convocatie momenteel is, gaf u aan het niet te weten. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u de convocatie niet meebracht, gaf u aan dat u het niet deed, omdat de politie van Angola de valiezen doorzoekt op de luchthaven. Toen u erop gewezen werd dat uw oom I. A. J. u andere documenten opstuurde via DHL, gaf u aan dat u nooit eerder naar België kwam en u niet wist hoe het in zijn werk gaat (gehoor CGVS, p.14). Nochtans werd in de vragenlijst van het CGVS (dd. 4/5/2012) aangehaald dat van u verwacht wordt dat u moet trachten al het mogelijke te doen om stukken te bekomen die de door u aangehaalde feiten (...) aantonen en kan van u worden verwacht dat u uw oom zou vragen u de convocatie – die in zijn bezit was – op te sturen.

Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Bovendien verklaarde u dat de smokkelaar V. L. voor alles zorgde en de documenten in zijn handen hield. Ook toen u de grenscontrole in de luchthavens te Zaventem - België passeerde, was V. L.

diegene die de documenten voorlegde en de vragen beantwoordde (gehoor CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke niet EU-burger zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren bij aankomst op de luchthaven van Zaventem (zie administratief dossier).

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde kopie van een bladzijde uit de Cedula van uw dochter V. de C. C. P. vormt een aanwijzing van haar identiteit, welke voorlopig niet in twijfel getrokken wordt. De door u neergelegde kopie van de geboorteakte van uw dochter D. D. J. toont hoogstens haar identiteit aan. Bovenstaande documenten zijn verder niet relevant voor uw asielrelaas. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij de verwijzing van de zaak naar een Nederlandstalige kamer met drie leden vraagt, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat overeenkomstig artikel 39/10 van de vreemdelingenwet de kamervoorzitter kan bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie rechters, wanneer een verzoekende partij daar op gemotiveerde wijze om vraagt in zijn verzoekschrift. Verzoekster heeft nagelaten aan te geven om welke precieze redenen zij de verwijzing naar een kamer van drie rechters wenst. Er zijn geen bijzondere omstandigheden aanwezig en de juridische moeilijkheid noch het belang van de zaak vereist dat deze wordt verwezen naar een kamer met drie leden. De vraag om verwijzing wordt verworpen.

Daar waar verzoekster vraagt de behandeling van de zaak uit te stellen wegens een operationele ingreep die verzoeksters aanwezigheid onmogelijk maakt, wijst de Raad op het feit dat verzoekster zich kan laten vertegenwoordigen en heeft laten vertegenwoordigen. De Raad beslist geen uitstel te verlenen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

Artikel 48 van de vreemdelingenwet bevat slechts een verwijzing naar de internationale overeenkomsten die België binden en verzoekster bepaalt niet nader hoe dit artikel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het opgeworpen artikel 48/2 vreemdelingenwet is niet geschonden is, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

Artikel 49 van de vreemdelingenwet is slechts van toepassing na erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of verlening van het subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij wijst niet aan hoe dit artikel geschonden kan worden bij het onderzoek van de asielaanvraag in toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit artikel is niet geschonden.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekster vat haar betoog aan met het uiten van kritiek op de gehanteerde methode van vergelijken door de commissaris-generaal: "*Dat de methode die er in bestaat om de antwoorden van de asielzoeker te toetsen aan wat zij geacht wordt te weten eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokkene zou moeten kennen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen*

zeker is (Cfr. Cass., 22 januari 2009, A.R. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn)."

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De Raad stelt vast dat er *in casu* geen elementen aanwezig zijn die erop duiden dat de commissaris-generaal zijn beoordelingsbevoegdheid op onjuiste wijze zou gehanteerd hebben.

Vervolgens tracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen inzake de niet-aannemelijkheid van haar relatie met J. D.: *"Dat in het algemeen de vrouw duidelijk stelt dat de man in Cabinda woonde en zij in Luanda (p. 7 verhoor), zelfs met dien verstande dat zij ook nog vrij regelmatig naar haar winkel ging in Namibe (verhoor p. 4 en 5). Dat zij duidelijk gemaakt heeft dat zij alleen hetgene kon vertellen over diens familie zoals gereleveerd lopende het verhoor nu zij ver van elkaar woonden. Dat de normale manier van reizen met het vliegtuig zou zijn. Dat immers ondermeer het zo is dat een strook Congo Luanda scheidt van Cabinda en de afstand tussen beide gebieden in vogelvlucht meer dan 350 Km is. Dat bovendien zij een relatie had met de man en niet diens familie. Dat bijvoorbeeld in rechtspraak nopens weigering huwelijkssluiting terugvindt dat men niet trouwt met de familie en dat men zo eigenlijk stelt dat de kandidaat gehuwden niet veel dienen te weten van de familie van de partner met wie men wil trouwen. Dat wanneer men de redenering naar analogie toepast men de gegevens nopens de familie die men bijna nooit gezien heeft niet moet kennen.*

Dat bijvoorbeeld de omzendbrief van 17/12/199, B.S. 21 /12/1993 inhoudelijk als criterium, als leidraad van weigering opgeeft dat men elkaars naam of nationaliteit niet kent.

Dat de verzoekende partij de naam van de desbetreffende vriend niet kent, nu deze door de man slechts eenmaal werd bezocht. Dat dit verder niet meer gebeurde. Dat hier gevergd wordt dat men direkt het leven van iemand van naaldje tot draadje dient te kennen, hetgeen uiteraard een veel te strenge benadering is.

Dat niet kan worden ingezien waarom het effectief opgeven van een zeer juiste geboorteplaats noodzakelijk is voor het al dan niet aannemen van een relatie met een persoon. Dat niet kan worden ingezien dat een verblijf van drie dagen in diens woning maakt dat men effectief de geboorteplaats zou moeten kunnen opgeven. Dat een vraag naar iemands geboorteplaats eigenlijk niet een vraag is die men normaalgezien zal stellen aan iemand.

Dat het adres van de man eigenlijk niet ter sprake kwam in een hoofdzakelijk telefonische relatie en dat niet kan worden ingezien waarom het kennen van het concrete adres waar men 3 dagen verbleven heeft kan gevergd zijn om te kunnen aannemelijk maken dat men een relatie heeft met die persoon, daar waar toch gesteld werd dat de woning zich in het 1 mei kwartier bevond.

Dat bepaalde gegevens over het de medebewoners van het huis diens familieleden eigenlijk vernomen worden als men in het huis zich eerder zou vestigen. Dat dit niet zozeer het geval lijkt te zijn in een hoofdzakelijk telefonische relatie waarin men elkaar sporadisch ziet, daar waar men slechts drie dagen in het huis zou verbleven hebben. Dat zij nooit de vraag naar de leeftijd van de zussen gesteld heeft. Dat trouwens vrouwen in die cultuur bijna nooit de echte leeftijd opgeven. Dat de vraag in ieder geval door de verzoekende partij begrepen werd als een vraag naar de opgave van een exacte leeftijd hetgeen zij gelet op het voorgaande niet kon opgeven, hetgeen dan aangevuld werd met de verklaring dat de voormelde zussen ouder zijn, waarna geen verdere vraagstelling is gebeurd.

Dat wanneer men de naam van het kind van beide zusters niet kan opgeven/herinneren dit eigenlijk niet aantoonst dat men geen relatie zou hebben met de man J. D. Dat zij zich hieromtrent herinnert dat zij de naam niet kon herinneren omdat deze naam al te ingewikkeld was ten einde te kunnen onthouden.

Dat het zich niet direkt herinneren van de naam van de school waar hij les gaf ook niet van die aard is aan te tonen dat er geen relatie zou zijn. Dat zij trouwens meent lopende het verhoor gesteld te hebben dat de school Gika zou zijn.

Dat in het algemeen het ook zo is dat mannen niet alles van naaldje tot draadje vertellen zoals bijvoorbeeld het al dan niet politiek actief zijn of het actief zijn in het Flec. Dat het algemeen zo is dat vertellen over politieke activiteiten of activiteiten voor het Flec of sympathie voor zoiets al als gevaarvol kan worden beschouwd. Dat zij slechts diezelfde dag namelijk naar aanleiding van de arrestatie geweten heeft dat de man iets zou te maken hebben met het Flec (p. 8-9 verhoor). Dat zij weliswaar de

brieven enige tijd voor zij zou reizen naar Namibië heeft gekregen, evenwel zonder reeds de inhoud te kennen. Dat daarvoor niet daarover gesproken werd. Dat in die zin vragen over diens rol in Flec of politiek eigenlijk zaken zijn die zij totaal niet kan weten. Dat evenmin kan gevraagd worden of hij aanslagen pleegde en hoelang hij lid zou geweest zijn. Dat in ieder geval de vrouw naar waarheid stelde hiervan niets gemerkt te hebben. Dat dit gelet op het feit dat zij elkaar amper lieflijk zagen het feit dat de vrouw wel iets zou gemerkt hebben als zijde miraculeus zou dienen te bestempelen.

Dat zij eigenlijk niet verklaard heeft dat zij bij hem zou gewoond hebben gedurende 2 of 3 maanden. Dat zij eigenlijk verklaard heeft dat zij gedurende een periode van 2 of 3 maanden elkaar zagen. Dat zij in de voormelde periode dan 2 of 3 dagen per maand konden samen zijn. Dat dit dan ook duidelijk gesteld wordt verder in het verhoor (P. 16-17 verhoor).Dat dit ook strookt met de andere dossiergegevens, nu anders niet kan begrepen worden waarom in het verhoor de nadruk is komen te liggen bij het ene verblijf te Cabinda.

Dat de verzoekende partij niet speciaal gelet heeft op de infrastructuur van een luchthaven noch op diens naam, en dat het niet onlogische voorkomt dat men een en ander niet meer voor de geest kan halen gelet op het tijdsverloop. Dat dergelijke zaken eigenlijk niet relevant waren voor de verzoekende partij. Dat bijvoorbeeld de ook de raadsman van de verzoekende partij reeds regelmatig gepasseerd is langs een luchthaven en echt niet weet wat hij meer zou kunnen weergeven dat het een telkens luchthavens betrof en dat de raadsman zich evenmin de namen van de luchthavens kan herinneren waar hij al gepasseerd is. Dat een luchthaven er uit ziet zoals een luchthaven. Dat de verzoekende partij in Cabinda eigenlijk niet naar buiten is geweest en niet als het ware als toerist de plaats heeft bezocht, iets waarvan zij totaal niet hield (p. 6 verhoor). Dat in die zin de vraag te beschrijven niet relevant lijkt. Dat men trouwens op internet terugvindt dat men beter niet ter plekke zo maar rondkuurt. Dat niet kan ingezien worden hoe het opnoemen van wijken in een stad relevant zou zijn als men in de stad niet zou wonen. Dat evenmin kan aangenomen worden dat het opnoemen van de etnieën in een stad relevant zou zijn voor wie niet in de stad woont. Dat het doen van een aardrijkskundige en etnische studie van een stad en diens infrastructuur. Dat ook rekening moet worden gehouden dat er slechts een verblijfsduur van 3 dagen is geweest waarbij men dan eigenlijk niet buitenkwam.

Dat de conclusie van het Commissariaat-Generaal eigenlijk berust op een te wankel basis de onderstelde kennis van een stad, daar waar trouwens duidelijk ook elementen worden aangevoerd die geacht zijn gekend te worden door een persoon die effectief in de Stad woont zoals de etnische samenstelling, het opnoemen van wijken. Dat de beslissing niet gemotiveerd is."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij één voor één de vastgestelde onwetendheden en vaagheden met betrekking tot verzoeksters relatie met J. D. tracht te weerleggen.

De Raad is van oordeel dat de niet aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De motivering moet bovendien als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De Raad stelt derhalve vast dat verzoekster gedurende haar hele asielrelaas weinig overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt inzake haar beweerde relatie met J. D.

Bovendien kan men voor sommige onwetendheden op zich al de aannemelijkheid van de beweerde relatie in vraag stellen. Zo stelt de Raad met name vast dat het niet overtuigt dat verzoekster niets in detail weet te vertellen over haar beweerde verblijf in Cabinda. Zij herinnert zich noch hoe de luchthaven eruit zag, noch in welke stad zij verbleef, noch hoe de wijk eruit zag, noch welk het adres was waar ze verbleef, noch welke andere wijken er in de stad waren.

Daarnaast gaat de redenering van verzoekster niet op waar zij stelt dat de relatie vooral een telefonische relatie was en zij elkaar 'amper lieflijk zagen' om te verklaren waarom verzoekster zo vaag en onwetend is in haar antwoorden op de gestelde vragen. De Raad stelt immers vast dat verzoekster sinds 2009 tot maart 2012 een relatie met haar vriend, J. D. had. Verzoekster verklaarde inderdaad zoals de bestreden beslissing stelt dat ze soms twee à drie maand samen waren op verzoeksters woonplaats en dat elkaar zo'n 2 à 3 keer per week belden als ze niet samen waren (gehoorverslag p. 14). Later tijdens het gehoor past zij haar verklaring aan en verklaart ze dat hij soms maar een weekend of een week bij haar bleef en dat ze elkaar dan soms 3 maanden niet meer zagen (gehoorverslag p. 16-17). Zelfs indien er van die laatste verklaring kan worden uitgegaan, weerlegt dit niet waarom verzoekster zo weinig kennis heeft over het werk, de familie, etc. van J. D., gelet op het feit dat ze elkaar vaak belden en gedurende zo'n viertal jaren een relatie hadden. De stelling van de verzoekende partij

dat verzoekster en J. D. elkaar slechts 3 dagen gedurende al die jaren zagen, en elkaar dus amper lijfelijk zagen, gaat derhalve niet op.

Vervolgens tracht de verzoekende partij de vaststellingen van de bestreden beslissing omtrent de onwetendheid van verzoekster betreffende het lidmaatschap van haar vriend bij het FLEC te weerleggen: *“Dat de betrokkenheid/lidmaatschap van het Flec maar gebleken is toen zij met de envelop opgepakt was door de politiediensten. Dat in die zin het voor haar dan ook onmogelijk was om dienaangaande meer te weten. Dat ook dient gesteld te worden dat de man en de verzoekende partij zeer weinig fysiek samen waren. Dat zoals reeds gesteld de aangegeven onwetendheden niet van die aard zijn de bestreden beslissing te kunnen schragen zoals hierboven gesteld.*

Dat de methode die er in bestaat om de antwoorden van de asielzoeker te toetsen aan wat zij geacht wordt te weten eigenlijk een al te onzekere methode is en eigenlijk een al te zeer gissen is wat de betrokkene geacht wordt te kennen. Dat deze methode eigenlijk vermoed wat de betrokken zou moeten kennen, daar waar vermoedens eigenlijk dienen te berusten op hetgeen zeker is (Cfr. Cass., 22 januari 2009, A.R. C060427F : een feit die niet uitgesloten is, is niet zeker zodat het bewijs op basis van vermoedens daarop niet kan gebaseerd zijn).”

De Raad doet met betrekking tot dit element van het asielrelaas dezelfde vaststelling als hierboven: verzoekster slaagt er niet in haar verklaringen aannemelijk te maken en overtuigt niet. De opmerkingen die door de Raad gemaakt werden inzake de betwisting van het vorige kernelement van het asielrelaas gelden eveneens voor de verklaringen inzake de kennis van het beweerde lidmaatschap bij het FLEC.

Met betrekking tot de vaststellingen betreffende de brieven die verzoekster vervoerde en hun inhoud stelt de verzoekende partij: *“Dat het niet ongewoon is dat men niet weet hoeveel brieven er ondermeer waren in een gesloten omslag. Dat de methode van J. D. niet onlogisch overkomt als de inhoud inderdaad te maken zou hebben met het Flec. Dat het uiteraard veel veiliger was als de dame, die trouwens nog geen dergelijke opdrachten had vervuld geen concrete contactgegevens meekreeg. Dat in die zin het kon volstaan dat haar telefoonnummer gegeven werd aan iemand anders die blijkbaar vertrouwd werd door J. D.*

Dat in het relaas aangegeven werd dat de ondervragers een ander zouden voorleggen aan de chef waarna zij opgesloten werd voor de nacht (p. 13 verhoor) de bestreden beslissing in het feitenrelaas zelf aangeeft dat de verzoekende partij zou overbracht worden naar de bevoegde overheid namelijk deze van haar woonplaats nu in het feitenrelaas aangegeven werd "Na een nacht in de cel gaf de chef van het bureau aan dat u naar Luanda gezonden moest worden, omdat zijn bureau niet verantwoordelijk was. ". dat in het verhoor wordt gesteld dat dit de beslissing van de chef was (p. 13 verhoor).Dat in die zin politiediensten juist genoeg elementen verzameld hebben ten einde te kunnen transfereren naar de eigenlijke bevoegde politiedienst. Dat het in die zin een ondervraging over de juiste inhoud van de envelop waarschijnlijk nog niet aan de orde was, daar waar het ook in het begin van een onderzoek een politiedienst niet noodzakelijk zal aangeven over welke informatie men nu juist beschikt. Dat immers wie over juiste en concrete informatie beschikt zich beter en gerichter kan verweren hetgeen niet altijd in het belang van het onderzoek is. Dat iemand die onzeker is makkelijke vatbaar is voor verhoor en intimidatie.”

De Raad meent dat van verzoekster toch enigszins verwacht kon worden dat zij zich enige vragen stelde bij de inhoud van de enveloppe en de nogal vreemde en geheimzinnige opgegeven wijze van overhandiging van de enveloppe. Bovendien is de Raad van oordeel dat waar verzoekster verklaart niets te weten over de inhoud van de brieven omdat het donker was toen de politie de enveloppe open deed en zij niet met de vondst geconfronteerd werd, zij weinig aannemelijke en overtuigende verklaringen aflegt. De verzoekende partij slaagt er niet in de pertinente vaststellingen van het commissariaat-generaal in een ander daglicht te stellen. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing waar die er terecht op wijst dat: *“U verklaarde dat uw partner J. D. u de opdracht gaf om een enveloppe mee te nemen om aan een vriend van hem in Namibe te geven. U had er geen idee van hoe J. D. aan de enveloppe kwam. Toen u gevraagd werd voor wie de enveloppe bestemd was, gaf u aan dat J. D. zei ze aan zijn vriend te geven. Toen u gevraagd werd wat de naam van de vriend was waaraan u de enveloppe moest afgeven, gaf u ontwijkend aan dat J. D. zei dat zijn vriend u zou contacteren en tot bij u zou komen (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat J. D. zei dat er brieven in de enveloppe zaten, maar u had er geen idee van hoeveel brieven in de enveloppe zaten, noch wat in de brieven stond omdat het donker was toen de politie de enveloppe opendeed (gehoor CGVS, p.9). In het licht van uw bewering dat u precies in verband met de vondst van de enveloppe door de politie werd aangehouden en ondervraagd, zou men toch ook verwachten dat de politie met de*

inhoud van de enveloppe zou hebben geconfronteerd, zodat u op die manier zou weten wat er in de enveloppe zat en wat er in de brieven stond."

Ook uit de verzoekende partij kritiek op de vaststellingen inzake de kennis van verzoekster van de huidige verblijfplaats van haar vriend en de pogingen die zij ondernam om hem te vinden: *"Dat niet kan worden ingezien hoe iemand zonder telefoonnummer J. D. of diens familie kan bereiken. Dat zij niet alleen het nummer van de man is kwijtgeraakt maar ook het nummer van diens zuster. Dat zij niet in de mogelijkheid was om enig GSM-nummer te vinden, nu het GSM's met kaarten betrof die niet op naam stonden (p. 16 verhoor). Dat ook van I. A. J. niet kan worden verwacht dat deze zich naar de woning van de betrokkene zou begeven :*

- *gelet op de gezondheidstoestand van de betrokkene*
- *nu het concrete adres niet werd gekend*
- *nu zelfs een onwerkdadige poging onderzoek ter plaatse enkel had kunnen zorgen dat de oom ook voorwerp van vervolging zou worden.*
- *gelet op de grote afstand en het niet kennen van Cabinda. Dat ook gelet op het niet kennen van het adres en de niet werkzame postdiensten het ook niet mogelijk was om per post naspeuringen te doen (pas in augustus 2012 werd in de hoofdstad een postkantoor geopend nadat dit zeven jaar gesloten was). Dat de verzoekende partij dus gelet op de omstandigheden in het land zelf echt niet kon inzien hoe zij aan verdere berichten zou geraken. Dat zij trouwens ook de overheid niet vermocht te contacteren, nu dit er voor zou zorgen dat zij zou kunnen worden opgespoord en vatbaar werd voor vervolging."*

De Raad meent dat verzoekster hier opnieuw niet overtuigt in haar verklaringen. Het is weinig aannemelijk dat verzoekster niet aan haar oom gevraagd zou hebben of zou weten waar haar oom en J. D. het tijdens hun telefonisch gesprek over gehad zouden hebben. Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat zij het nummer van één van de zussen van J. D. is kwijtgeraakt, terwijl ze tijdens het gehoor verklaarde niet te weten hoe ze de familie zou moeten contacteren. Deze vaststelling draagt volgens de Raad niet bij aan de aannemelijkheid van het asielrelaas.

Waar de verzoekende partij aanhaalt waarom haar oom I. A. J. geen contact kon zoeken met J. D. of zijn familie, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing hier niets over heeft vermeld. Wanneer verzoekster tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal gevraagd wordt of zij geen hulp kon vragen aan de vrouw of het kind van haar oom, verklaarde ze echter wel dat de vrouw van haar oom niets van haar problemen afwist (gehoorverslag p. 14). Dit is echter geen afdoende verklaring voor het gebrek aan pogingen dat verzoekster aan de dag legt om haar vriend - waar ze vier jaar lang een relatie mee had – te zoeken.

De verzoekende partij betwist eveneens hetgene de commissaris-generaal poneert inzake de achtergelaten convocaties door de politie op 5 april 2012: *"Dat de verzoekende partij bij de asielzaak tot dusver niet werd bijgestaan door een raadsman. Dat het eenmaal aanhalen in een vragenlijst niet noodzakelijk inhoudt dat men wel degelijk beseft wat er verwacht wordt. Dat zij gelet op de coma van haar oom er niet in geslaagd is om een verder document te verkrijgen."*

Opnieuw stelt de Raad vast dat verzoekster de vaststellingen uit de bestreden beslissing niet *in concreto* weerlegt en de aannemelijkheid van haar verklaringen aantoont.

De Raad bevestigt de vaststellingen van de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Verder gaf u aan dat uw oom I. A. J. u vertelde dat politieagenten op 5 april 2012 naar uw huis in Luanda kwamen en dat ze er een convocatie op uw deur achterlieten (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd hoe u hiervan op de hoogte was, gaf u aan dat uw oom I. A. J. thuiskwam met de convocatie. Toen u daarop gevraagd werd waar de convocatie momenteel is, gaf u aan het niet te weten. Toen de dossierbehandelaar u vroeg waarom u de convocatie niet meebracht, gaf u aan dat u het niet deed, omdat de politie van Angola de valiezen doorzoekt op de luchthaven. Toen u erop gewezen werd dat uw oom I. A. J. u andere documenten opstuurde via DHL, gaf u aan dat u nooit eerder naar België kwam en u niet wist hoe het in zijn werk gaat (gehoor CGVS, p.14). Nochtans werd in de vragenlijst van het CGVS (dd. 4/5/2012) aangehaald dat van u verwacht wordt dat u moet trachten al het mogelijke te doen om stukken te bekomen die de door u aangehaalde feiten (...) aantonen en kan van u worden verwacht dat u uw oom zou vragen u de convocatie – die in zijn bezit was – op te sturen.*

Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen."

Tot slot betwist de verzoekende partij de vaststelling uit de bestreden beslissing inzake de grenscontrole op de luchthaven: *"Dat het juist de taak van een passeur bestaat in het overschrijden van de grens zonder dat er een probleem is met het overschrijden van de grens. Dat het hun professionele taak is om van de gaten in een systeem gebruik te maken of via betaling gaten in een systeem te creëren. Dat in die zin het ook zo is dat een passeur wellicht individuele controle kan ontlopen, temeer in een context dat dit niet geheel onlogisch lijkt.*

Dat de Raad van State oordeelde over een beslissing van de vaste Beroepscommissie dat "het begin van ontbreken van bewijs omtrent de identiteit, de reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond is om de weigeringsbeslissing te verantwoorden" en daarbij oordeelde dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd was (RvSt. nr. 79.014 van 2 maart 1999).

Dat hieruit blijkt dat argumenten met betrekking tot de reis noch identiteit niet determinerend kunnen zijn. Dat bovendien geen bewijs kan worden geleverd van de reis.

Dat uit de verklaringen niet kan worden afgeleid dat het voorgelegde document noodzakelijk een niet EU document zou zijn, zodat de bestreden beslissing volgens haar motieven niet gemotiveerd is.

Dat niets belet dat in de praktijk een echtpaar gecontroleerd wordt, waarbij de "man", welke dus geacht wordt geen echte derde te zijn, de documenten voorlegt. Dat vervolgens de documenten worden bekeken en gekeken wordt of de foto van de andere partner overeenstemt en de documenten in orde is. Dat "individuele persoonlijke controle" niet betekent dat men noodzakelijk één per één dient te bekijken. Dat men telkens kan overlopen op wie het document slaat en de controle kan laten gebeuren."

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij met deze argumentatie niet de informatie weerlegt waarover de commissaris-generaal beschikt. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing betreffende dit element: *"Bovendien verklaarde u dat de smokkelaar V. L. voor alles zorgde en de documenten in zijn handen hield. Ook toen u de grenscontrole in de luchthavens te Zaventem - België passeerde, was V. L. diegene die de documenten voorlegde en de vragen beantwoordde (gehoor CGVS, p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke niet EU-burger zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren bij aankomst op de luchthaven van Zaventem (zie administratief dossier)."*

Bovendien wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 november 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Portugees machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Waar verzoekster stelt dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekster niet aannemelijk is, is dit *in casu* niet het geval.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS